

Het was een vampier (Blz. 744).

Wat de baron ook deed om deze vrees te keer te gaan, niets baatte, en zelfs de groote toovenaar verloor zijn invloed op het met schrik geslagen volk.

Er gebeurde toen iets schrikwekkends, dat klaar en duidelijk aantoonde dat de Zonnegod zijn woede tegen den blanken echtgenoot van de heerscheres had gekeerd en verlangde dat deze niet langer over het Indiaansche ras zou regeeren...

Eenen namiddag was de heerscheres te paard een wandeling door het woud gaan doen en als zij ver van de stad op haar vurig ros draafde brak een onweder los, maar met zulk een geweld als het nooit volgens menschegeheugen had gewoed.

Wat was er geschied?

Niemand heeft ooit de juiste toedracht van het ongeval gekend.

Het paard, met verscheurde teugels en het schuim op den muil, kwam na het onweder de stad binnengerend, zonder rijderes...

Dadelijk werden langs alle kanten mannen te paard uitgezonden, en de heerscheres werd gevonden onder een boom, door den bliksem over gansch zijne lengte gekloven...

Zij ook was door het vuur van den Zonnegod getroffen geworden en gedood...

De baron de Tilly, op de hoogte gesteld door den grooten toovenaar van den indruk welken deze gebeurtenis op de Indianen had gemaakt, die besloten hadden het volgens hen door den Zonnegod gevraagde zoenoffer te geven en den baron te dooden, kon met zijne kinderen en een paar blanke dienaars de hoofdstad verlaten en te Rio de Janeiro geraken.

Hij verkocht onmiddellijk al zijne bezittingen in de kuststeden, hierin ter dege geholpen door den gouverneur, die spijt gevoelde den knappen en behendigen vertrouweling zoo onrechtvaardig behandeld te hebben en hem zelfs een nieuw ambt, in eene andere stad van Brazilië aanbood.

De baron de Tilly weigerde, want hij wilde niet langer in het land blijven, waar al zijne verwachtingen waren teleurgesteld en hij in het diepste zijner gevoelens was getroffen geworden.

Hij vertrok met zijne kinderen naar Portugal, om later, zoo heb ik van Calchas de Real vernomen, naar de hoofdstad van Spanje te gaan wonen...

Het was een der rechtstreeksche afstammelingen van de Tilly-Hormigas, want hij had den naam van den stam zijner zoo geliefde echtgenoot bij zijn titel gevoegd, die den markgraaf van Almansa en Jativa huwde...

De toovenaar, die al de rampen, die het nieuwe rijk door den baron gesticht had voorspeld, had ook verklaard dat als de roode edelsteen terug werd gebracht bij een afstamming van de Hormigas, deze weer over het Indiaansche volk zou regeeren en vele jaren van voorspoed zou kennen...

De vader van Calchas de Real had dezen steen van een inboorling gekocht, die hem mededeelde welke geschiedenis er aan verbonden was...

Zoo kwam de Braziliaan in het bezit van dezen talisman en rijpte in zijn brein het plan er gebruik van te maken om zijn eerzucht te voldoen...

In het geslacht der de Tillys-Hormigas was ook van afstammeling tot afstammeling de historie van den steen overgemaakt en, wanneer Calchas en zijn vertrouweling eindelijk den markgraaf van Almansa en Jativa hadden ontdekt en dezès kleindochter bij hen was gekomen, leverde hij deze aan de bezitters van den rooden edelsteen over, om heur naar het land te brengen waar zij vorstin zou worden, en deed Calchas haar het geheugen verliezen om beter tot zijn doel te geraken.

Nu weet gij over uw voorgeslacht, heerscheres, al wat ik er van weet...

Toen de groote toovenaar zijn verhaal had geëindigd, was de nacht reeds gekomen en had de feestvreugde plaats gemaakt voor eene kalme rust, en alleen de bewakers der wallen hadden de oogen niet gesloten, of, mochten ze niet sluiten, maar het is niet al te zeker dat zij hun kijkers, na al het plezier dat ze bij spel en drank genoten hadden, wel open hielden.

Dat gebeurt meer, als de wacht feest heeft gevierd, en, het gevaar was niet groot, want de rollende gang der aarden wallen was ingetrokken op stadsgebied en men kon het huilen der hongerige jaguars in de vallei hooren...

Wie de stad zou willen genaken hebben, zou niet verder gekomen zijn dan onder de klauwen der verscheurende dieren...

Victoire wilde nu de stad zien, waar hare voorouders geleden en gestreden hadden en de eerste vrouw van het geslacht der de Tillys-Hormigas zooveel rampen had moeten zien en

zelf als slachtoffer van den Zonnegod was gevallen.

In den maneschijn doorliep zij de straten met de vervallen huizen, zwierf langs het plein, bezocht den tempel waar de Rosse was geweest om haar het geheugen weder te geven en waar haar door den grooten toovenaar den rooden edelsteen werd getoond...

Wanneer allen zich op hun rustbed hadden uitgestrekt, sliep niet een hunner in, want de geschiedenis der Hormigas speelde hun in het hoofd...

Voorals Janneken kon geen oog sluiten, en hij vroeg zich af of hij, kleine Vlaamsche edelman, wel waardig was de laatste afstammelingen te huwen van deze groote Indiaansche Portugeesche en Spaansche geslachten... De kleindochter van een grande van Spanje, de koningin der Indianen van Brazilië...

Zonder hem zou zij echter eene arme bloemenverkoopster geweest zijn en wat zou er van haar verder geworden zijn?

En hadden zij malkander niet ziels lief?... Met de zalige overtuiging van dat laatste sliep hij in, een glimlach op de lippen...

Wanneer een paar dagen later de feesten geëindigd waren en de opperhoofden één voor één afscheid namen van de heerscheres, om naar hun dorpen en kampen te vertrekken, sprak Victoire tot Janneken, met wien zij in den heerlijken tuin van het paleis wandelde:

— Wanneer zullen wij vertrekken?

— Is dat wel uw wensch, Victoire?

— Dat hebt ge mij reeds meer dan eens in de laatste dagen gevraagd... Twijfelt gij er aan?

— Gij zijt hier koningin en kunt het werk van uwe voorouders voortzetten, met de hulp van de Tijgerkat, die den schat der Indianen wil besteden om het lot van zijn volk te verbeteren...

— Ik herhaal het u: zoo spoedig mogelijk moeten wij naar Europa reizen en te Antwerpen komen, om uwe moeder te zien, die, om mijnentwille, zooveel langer heeft moeten wachten om u in de armen te kunnen drukken...

— Ik vrees, Victoire, dat gij later spijt zult gevoelen, als gij niets meer zult wezen dan eene edeldame op een kasteeltje in België...

— Dan kunnen wij hier nog altijd terugkeren!... Maar hoe kunt gij op de gedachte komen dat ik niet gelukkig, niet tevreden zal we-

zen, als ik aan uwe zijde mijn bestaan mag slijten... Heeft de arme bloemenverkoopster ooit zulk een bestaan durven droomen?

— Maar, de bloemenverkoopster is thans...

— De heerscheres der Indianen en in deze hoedanigheid verlangt zij morgen te vertrekken naar Europa... Zij gebiedt het...

En glimlachend voegde zij erbij:

— Ieder moet zich aan haar bevel onderwerpen... Gij ook, zoolang wij onder de roodhuiden verblijven!...

De groote toovenaar werd in het paleis ontboden en de vorstin maakte hem bekend dat zij des anderdaags naar Rio de Janeiro zou reizen...

— Gij kent onze geschiedenis, zoo sprak ze, en gij zult dan ook wel begrijpen dat mijn toekomstige echtgenoot er naar tracht zijne moeder weder te zien en ik eveneens...

Het gelaat van den toovenaar vertoonde geene verwondering, alleen groote droefheid.

— Ik heb mij daar aan verwacht, heerscheres... Weer zal ons volk zonder vorstin wezen en weer zullen er jaren en jaren verlopen zonder er iets voor de roodhuiden wordt gedaan... Mijn arm volk is gedoemd om rond te zwerven of met kleine stammen, op verre afstanden van malkaar, zich in geringe dorpjes neer te zetten... Nooit zullen zij nog de meesters wezen in hun land... Het is de wil van den Zonnegod... Het zij zoo!

De diepe smart van den man trof sterk de heerscheres en zij wilde ze verzachten met een kleine genster hoop te laten glimmen.

— Waarom zou ik hier niet terugkomen?

De groote toovenaar schudde het hoofd.

— Eene heerscheres mag geen belofte doen, die zij op voorhand weet niet te kunnen vervullen... Ga in vrede, vorstin, en wees gelukkig... Ik zal alles voor de reis in gereedheid laten brengen...

En hij verwijderde zich met snelle schreden, na voor de laatste maal de heerscheres diep buigend te hebben begroet...

Victoire riep de Tijgerkat naar het paleis.

Zij gaf hem kennis van het vertrek naar Europa en vroeg hem of hij haar en hare makers wilde vergezellen.

— Mijne reisgenooten zijn uwe vrienden, sprak ze en zij zullen het ook in Europa wezen, waar gij, na al wat gij hebt doorstaan, een rustig leven zult kunnen slijten...

— Ik ben u zeer dankbaar, zei de roodhuid, maar dat zou niet gaan... Laat mij in mijn land blijven en, zooals ik het u reeds heb medege- deeld, den schat der Indianen benuttigen om te doen hetgeen er in hun belang te verrich- ten is... Kan een Indiaan zich een schooner bestaan voorstellen, nadat hij er in gelukt is zijne ouders te wreken?... Indien gij morgen vroeg vertrekt, heerscheres, vergeet dan niet te bevelen dat Calchas de Real in mijne handen moet geleverd worden.

— Dat zal geschieden...

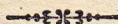
De zon was pas aan den gezichteinder ver- schenen, als de heerscheres en hare blanke gezellen de stad uittrokken en er aan de poort der wallen twee wagens gereed stonden om hen te vervoeren...

Een tiental gewapende Indianen zouden hen vergezellen...

De zweep werd over de paarden gelegd en de stoet zette zich in beweging...

HOOFDSTUK LXXII

OOG VOOR OOG, TAND VOOR TAND!

De stad was als uitgestorven, als lag in elke woon een lijk, zou dichter Ledeganck zich hebben uitgedrukt...

In gewone tijden, dat is als de stamhoofden niet werden opgeroepen om vergaderingen van belang of plechtigheden bij te wonen, verbleef er de groote toovenaar, met een paar oversten in zijn dienst, en zijne dienaren, die het paleis der vorsten betrokken en de leden van den stam bijzonder met de bewaking van de stad gelast...

Het was langs de doodstille wegen dat de Tijgerkat zich naar de woning begaf, waar Calchas de Real nog altijd was opgesloten...

De noodige bevelen waren aan de wachters gegeven geworden en ze lieten den roodhuid bij den gevangene gaan...

De Braziliaan, nog steeds aan armen en beenen gekoord, maar derwijze dat hij de handen min of meer vrij had, zat bij eene ruw getimmerde tafel op een boomstronk, die een hard en knoestig zitvlak vertoonde...

Voor hem bevond zich eene kruik water en een stuk maïsbrood...

Toen hij de Tijgerkat in zijne cel, als wij het vertrek zoo noemen mogen, zag binnentreden, verhelderde het gelaat van Calchas en hij riep uit :

— Ha, eindelijk een vriend, die mij zeggen zal wat er gebeurd is en die mij hier komt verlossen.

De roodhuid staarde een oogenblik Calchas aan, die, bij de stilte door de Tijgerkat be- waard en den strakken blik dien hij op den Braziliaan vestigde, eene rilling door zijn li-

chaam voelde gaan en op minder opgewekten toon sprak:

— Gij spreekt niet!... Hebt gij mij eene slechte tijding te brengen?... Zeg vrij wat gij mij te melden hebt, ik ben op alles voorbe- reid!

Na een oogenblik nog zijn prooi te hebben beschouwd, nam de roodhuid het woord:

— Ik kom u inderdaad uitleggen wat er ge- schied is, ik kom u uit uwe gevangenschap verlossen, maar ik kom niet als vriend, maar wel als vijand, en gij zult er niet bij winnen...

— Wat wilt gij zeggen?

— Dat het uur der vergelding is aangebro- ken en het u weldra danig zal spijten dat gij het jong der Tijgerkat, toen het in uwe macht was en niemand u zou gevraagd hebben waar het door u gebracht werd, niet hebt achterge- laten op de baan en van honger hebt laten omkomen... Deze enkele goede daad, want ik geloof niet dat gij er ooit eene tweede hebt begaan, zal u duur te staan komen.

De Braziliaan zette groote oogen op en zijn gelaat duidde de grootste verbazing aan.

— Heb ik u niet opgevoed als mijn eigen kind?

— Ja, maar dat was het gevolg uwer goede daad, toen ge mij niet op den weg hulpeloos hebt laten sterven... Gij hebt uw geweten wil- len geruststellen, door alzoo te handelen...

— Mijn geweten?

— Misschien hebt gij er geen en ik weet dan ook niet wat er u toe aangezet heeft het kind zoo te behandelen, nadat gij den vader vermoord hadt en de moeder ten prooi gewor- pen aan de wilde dieren...

Het was als een mokerslag die op het hoofd van Calchas neerkwam...

Hij bleef een stond sprakeloos... Zijn gedachten holden in zijn brein rond en hij kon ze niet bijeenkrijgen om helder te denken.

De roodhuid vervolgde:

— En ik voeg er bij: nadat gij de oorzaak geweest waart van den dood van uw vader en van uwe zuster en van den ondergang der onderneming van uw familie.

— Gij weet...

Deze woorden kwamen gestameld van de bevende lippen van den Braziliaan.

— Ik weet alles, tot in de kleinste bijzonderheden, ik ken ze al lang, en ik heb huichelend jaren gewacht op dezen oogenblik, op den stond der vergelding, om de mijnen te wreken, oog voor oog, tand voor tand...

— Maar, men heeft u belogen en bedrogen... Ik...

De Tijgerkat onderbrak hem:

— Ik heb er mij aan verwacht dat gij op het uur der vergelding u laf zoudt gedragen hebben...

— Nooit ben ik laf geweest!

— Gij wilt zeggen, dat ge nooit iets anders geweest zijt dan laf!... Een vuige sluipmoordenaar, dat zijt gij!... En een dief, want gij hebt den moord begaan om alleen het geheim te kennen van den weg naar de plaats waar de schatten der Indianen geborgen liggen... Is dat niet zoo?

Calchas antwoordde niet.

— Ik stel u eene vraag...

Een oogenblik nog zweeg de Braziliaan en toen borst hij uit:

— Ja, zoo is het!... Ja, ik heb den schat der roodhuiden willen bezitten!

— En, om daar toe te komen hebt gij mijne ouders, uwen vader, uwe zuster ten doode gedoemd... Begrijpt ge dat gij thans moet boeten, dat de zoon der gedooden u in zijne macht heeft?...

— Wat verlangt gij van mij?... Dat ik u het geheim der schuilplaats lever, dat niet, want gij kent het... Ik heb u zooveel vertrouwen geschonken, dat ik u liet medegaan...

— Calchas, zei de roodhuid bedaard, ik verlang van u hoegenaamd niets... Ik wensch alleen u de straf te geven, welke gij dubbel verdiend hebt.

— Wat bedoelt gij?

— Dat ik u hetzelfde lot zal doen ondergaan, dat door uw toedoen aan mijne arme moeder te beurt is gevallen... Dat ik u zal laten verscheuren door wilde dieren!

— Wat zegt gij! kreet de Braziliaan, die over al zijne ledematen begon te beven...

— Ik geef u een kwart uurs om den Heer te bidden en hem genade voor uwe ziel af te smeeken... Geen minuut meer...

— Genade! riep Calchas... Genade!...

— Dat heeft mijn vader, dat heeft mijn moeder u wellicht ook toegeroepen!... Gij zijt onverbiddelijk gebleven... Ik zal het dan ook wezen!

Een oogenblik stilte volgde, eene stilte die ijzingwekkend was.

De Braziliaan keek rond, als zocht hij een middel om te ontsnappen...

— Genade! kwam het nogmaals van zijne lippen.

— Een kwart uurs heb ik gezegd... Geen minuut meer, ik herhaal het...

En de roodhuid verliet het vertrek...

Na den door hem vastgestelden tijd verscheen hij terug in de kamer, vergezeld van vier Indianen...

Eevenals deze laatsten was de Tijgerkat met een geweer gewapend.

— Maak de koorden aan de beenen wat losser, zoo beval hij, opdat de kerel gaan kunne... Wil hij niet vooruit, dan sleurt gij hem mede...

Zijn bevel werd uitgevoerd en twee Indianen namen Calchas de Real bij den arm en troonden hem mede, voorafgegaan door hunne beide gezellen en gevolgd door de Tijgerkat...

Zij begaven zich naar den binnenwal, zonder op hun weg een levend wezen te ontmoeten.

Boven op den wal gekomen, beval de Tijgerkat:

— Bindt hem armen en beenen steviger.

Dat geschiedde...

— Gaat heen...

De vier Indianen trokken terug den wal af en de roodhuid bleef met Calchas alleen.

— Alvorens u den dood in te zenden, sprak de Tijgerkat, wensch ik u nog te zeggen dat een mijner afgevaardigde naar Rio de Janeiro vertrokken is om de Regeering over uwe plannen in te lichten... De geheime kast op de « Hormigas » zal door hem geopend worden

en al de papieren aan den Braziliaanschen rijksvoorzitter overgemaakt... Uw medeplichtigen zullen boeten en uw naam als deze van een landverrader voortleven...

— Laat mij het leven en ik zal...

— Laffe kerel! kreet de Indiaan, en met een forsigen stomp in den rug deed hij Calchas de Real, die een luiden kreet slaakte, naar beneden tuimelen...

De Tijgerkat ging op den grond zitten en keek toe...

De Braziliaan rolde naar beneden en bleef in het klein gewas, dat aan den voet van den wal groeide, uitgestrekt liggen...

Hij kon niet recht komen, daar hem armen en beenen vastgesnoerd waren...

Alleen, met behulp zijner ellebogen kon hij zich een weinig bewegen...

Het duurde niet lang of de kop van een der Amerikaansche luipaarden — zoo noemt men ook de jaguars, die veel overeenkomst met dat dier vertoonden, maar zwaarder gebouwd en sterker zijn — kwam uit een der hopen te voorschijn...

Het beest snoof de lucht op en sloop naar Calchas, om, op een drietal meter stil te blijven, den man een stond te beloeren en dan, met een grooten sprong, op hem neer te komen...

Een gil, die niets menschelijks had, volgde...

Het dier had zijn klauw in den schouder van zijn prooi geslagen en beet toe...

— Voor mijn moeder en mijn vader! kreet de roodheid met donderende stem...

Een tweede jaguar kwam uit het gewas te voorschijn en sprong toe...

Hartverscheurend gekerm liet de Braziliaan hooren.

De twee dieren scheurden het vleesch los en lieten den man leven...

En in de vallei, tusschen de ringwallen, hoorde men het gejack van andere jaguars, die door den bloedgeur aangelokt, weldra zouden toekomen om een deel van het maal voor zich op te eischen...

Er zou van Calchas de Real, die zich reeds keizer van Brazilië gedroomd had, weldra niet veel overschieten...

Wat ging er op dat oogenblik in den geest van den roodhuid om?

Hij sloot een oogenblik de oogen...

Was het schouwspel te wreed of wilde hij het voor altijd in zijn hoofd opsluiten, om het immer te zien als hij de oogen sloot?

Hij rees op en greep zijn geweer, dat hij naast zich had geplaatst...

De Tijgerkat legde aan op Calchas en schoot hem twee kogels dwars door het hoofd...

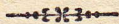
Hij was een goed schutter.

Het schoonste gevoel dat de mensch kan koesteren was vaardig geworden over den roodhuid: het medelijden...

Hij wierp het geweer in de vallei en verliet met langzame schreden den wal...

HOOFDSTUK LXXIII

OP WEG NAAR HET VADERLAND

De reis was voor Victoire de echte zegetocht van een koningin door haar land.

Mannen te paard waren door den grooten tovenaars vooruitgezonden, om in de dorpen en de kampen bekend te maken dat de nieuwe heerscheres langs daar komen zou, en al de stammen liepen dan ook langs de baan bijeen, om de vorstin te groeten, of, als zij in een kamp of een dorp de noodige rust nam, werd zij er verwelkomd en bejegend als eene koningin.

De gemakkelijkst te berijden weg werd door de voerders der wagens gevolgd, zoodat er geen gevaar te duchten was, en, waar een

stroom moest overgestoken worden, lagen de vloten gereed, op sommige plaatsen pas vervaardigd...

Slechts twee voorvallen, die het vermelden waard zijn kenmerkten de tocht naar de hoofdstad van Brazilië.

Het eerste zou wellicht slecht voor de gezellen van Victoire zijn afgelopen, indien haar kranig optreden het gevaar niet hadde afgewend... Het tweede zou den dood van Janniken hebben kunnen medebrengen, als de tegenwoordigheid van geest van Queepère hier niet tot de redding van den jongen man hadde geleid...

Zoo was er een zeer oude toovenaar, die, toen hem was bekend gemaakt dat de roodhuiden eindelijk een heerscheres bezaten, het noodig had geoordeeld zich in het woud af te zonderen en den Zonnegod te smeeken hem over de inzichten der nieuwe vorstin in te lichten...

Wanneer bijgeloovige stervelingen, sterk in hun bijgeloof als deze oude kerel, zooiets doen, dan brengt hun verwarde geest onvermijdelijk een visioen, en zien of hooren zij den afgod dien zij roepen en smeeken te verschijnen of tot hen te spreken...

Dat gebeurde dan ook bij den toovenaar in het woud en als deze terug in het dorp kwam, riep hij al de leden van den stam bijeen, om hun te verkondigen dat hij den Zonnegod gezien had en deze had gezegd dat zij de heerscheres niet mochten laten verder reizen, daar zij terug naar de stad van den Zonnegod moest gaan, indien zij vermijden wilde dat zware onheilen het Indiaansche volk zouden teisteren...

Dat was genoeg om de Indianen er toe te drijven de reis hunner vorstin te breken en haar te nopen den terugweg te nemen...

Er werden boden uitgezonden om de naburige stammen op te roepen en, als de heerscheres vóór het dorp verscheen met hare reisgenooten, was een dichte drom Indianen, mannen, vrouwen en kinderen samengestroomd...

Allen knielden en wierpen zich plat ter aarde toen de heerscheres uit den wagen stapte, maar als deze begroeting geschied was, trad de toovenaar vooruit, gevolgd door onderscheidene opperhoofden, en sprak:

— De Zonnegod beveelt dat de heerscheres met spoed moest terugreizen naar de stad van den grooten toovenaar, daar anders zijn geesel over de Indiaansche stammen zal gezwaaid worden en verschrikkelijke tuchtigingen zullen volgen.

Hij knielde en de opperhoofden volgden zijn voorbeeld.

— Wij smeeken de heerscheres terug te keeren...

Victoire begreep oogenblikkelijk het hachelijke van den toestand...

Zij trad op den geknielden toovenaar toe, greep hem bij de schouders en trok hem als het ware recht.

— Wie vertelt dien onzin! riep zij uit... Spreek...

— Ik, vorstin... Ik heb in het woud...

— Gij bedriegt het volk van uwen stam! kreet de heerscheres met forsige stem... De groote toovenaar heeft mij in het aanschijn van den Zonnegod tot uw aller meesteres uitgeroepen en mij in naam van onzen God bevolen naar Rio de Janeiro te reizen... En gij durft u tegen dat goddelijk bevel te verzetten?...

En tot de opperhoofden die opgerezen waren:

— Neem dien kerel onmiddellijk gevangen en voer hem weg!...

Een lichte aarzeling vanwege de roodhuiden deed haar inzien dat er geen oogenblik te verliezen viel, wilde zij haar invloed op deze mannen niet zien te loor gaan.

— Uw stam zal ten eeuwigen dagen den vloek dragen van den Zonnegod, omdat ge geweigerd hebt mijn bevel uit te voeren...

Zij stapte terug naar heuren wagen.

Op dat oogenblik riep de toovenaar uit:

— Neemt mij gevangen!... Neemt mij gevangen!...

Het hoeft niet gezegd dat de opperhoofden zonder dralen zijn verzoek inwilligden...

Victoire keerde op hare stappen terug en sprak:

— Ik verlang den dood van den zondaar niet... Dat de raad der ouderen vergadere, om vast te stellen hoe de toovenaar, die tegen de inzichten van den Zonnegod optrad, moet getuchtigd worden...

De opperhoofden verwijderden zich met den bevreessen man en de volksmenigte ging, na een eerbiedigen groet op den grond, uiteen.

— Bravo! kreet Queepère... Bravisimo!... Gij hebt getoond jonkvrouw dat het... dingen... het bloed van het Indiaansche vermengd met dat van het Europeesch zuidervolk in uwe aderen bruist!...

Zoo konden zij ongehinderd de reis voortzetten...

Eenige dagen later waren zij in een groot dorp aangekomen, waar zij eene lange rust zouden nemen en er acht-en-veertig uren vertoeven...

Het opperhoofd noodigde de blanke mannen uit hem ter jacht te vergezellen en Daks, Queepère en Janneken namen dat voorstel aan.

Zij drongen diep in het woud en toen zij des middags wat gegeten en gedronken hadden, verklaarde Janneken dat hij zeer vermoeid was en op het grastapijt een weinig rust wilde nemen...

Hij verzocht zijne makkers in den omtrek te blijven en hem een half uur later te wekken...

Gevaar was er niet, want er waren aan dien kant geene verscheurende dieren uren in het rond en alleen kleine apen en vogels zouden hem kunnen storen hebben, doch geen kwaad doen...

Hij sliep spoedig op het zachte groene tapijt in, tegen een dikke, schuin wassende palmboom...

Zijne gezellen hadden zich in den omtrek, op enkele meters afstand verspreid, om wild op te sporen, toen uit een boom een groote vogel met zachte vlerken schier onhoorbaar neerstreek en met den snavel een prik gaf in de ader die langs de keel loopt...

Janneken voelde niet eens dat het dier hem het bloed uitzoog...

Het was een vampier...

Deze groote vledermuis, die veel in de Braziliaansche streken voorkomt, en tot vijftig centimeter vleugellengte bereikt, voedt zich met insecten en kleine dieren, maar, als ze honger heeft, valt ze ook slapende dieren en menschen aan, en pompt hun het bloed uit de aders, maar gaat daarbij zoo zacht te werk, dat haar slachtoffer niet voelt dat een ader geprikt wordt en zijn bloed wordt opgeslurpt...

In de meer Oostelijke landen van Europa, zooals in Rusland, Oostenrijk en een gedeelte van Duitschland, ook wel in Griekenland en de Balkaanstaten, gelooven de weinig ontwikkelde boeren dat er dooden zijn, die des nachts hun graf verlaten, in de slaapkamers der menschen dringen en hun het bloed uitzuigen.

De slachtoffers verkwijnen zichtbaar, worden geheel bloedeloos en sterven, om, op hunne beurt vampier te worden.

Zoo worden de graven bewaakt, als er een dezer bloedzuigers een dorp teistert, lijken van versch overleden bloedverwanten worden het hart doorboord met dolken of het hoofd afgesneden, om de afgestorvenen te beletten als vampier uit het graf te komen...

Dat bijgeloof staat natuurlijk in verband met de vogels waarvan hooger sprake, en het is diensvolgens te veronderstellen dat zij vroeger ook in Europa bestaan hebben...

Het was een geluk voor Janneken, dat Queepère een schitterend gekleurde vogel naliep, die voor hem uit in het gras huppelde en hem naar de plaats bracht waar de jongeling zich had uitgestrekt...

De dwerg was een zeer goed schutter en toen hij bemerkte wat er gaande was, want hij kende de vampiers, legde hij aan en schoot den vogel door den kop.

Door het gerucht van het schot gewekt, sprong Janneken recht en liet een gil hooren...

Queepère schrok geweldig, want hij dacht dat hij den jongen man ook door zijn schot geraakt had, en hij was dan ook overgelukkig toen hij vaststelde dat deze geen letsel had bekomen...

De anderen hadden het afvuren van het geweer en den kreet gehoord... Zij snelden toe...

De dwerg had den vampier van den grond opgeraapt en was aan zijne gezellen het werk van den vogel aan 't beschrijven, als het opperhoofd der Indianen ook op de plaats kwam.

— Laat hem liggen! kreet hij.

— Laat hem liggen!

— Waarom?

— Het is een booze geest en wie hem aanraakt zal dezen nacht zijn bezoek ontvangen...

— Hij is dood.

— Onmogelijk, hij kan niet sterven!

— Zie maar, ik heb hem door den kop gebrand.

Queepère wilde het dier aan den roodhuid toonen maar deze deinsde.

— Laat hem liggen! herhaalde hij.

En toen de vogel terug in het gras lag.

— Heeft hij iemand gebeten?

— Ja, hier onze vriend werd door hem in den hals geprikt...

De Indiaan keek rond zich, snelde naar een plant met groote bladeren en nog in den knop staande bloemen, plukte er een tros van en neep ze uit op het kleine roode vlekje dat de snavel van het ondiep op Janneken's vel had gemaakt...

— Zoo kan het geen kwaad meer, zei de Indiaan, want als de wonde niet met het sap van dezen plant gereinigd wordt, komt de vampier 's nachts terug, om hetzelfde bloed te halen... Nu moeten wij hem verbranden... Het vuur, door den Zonnegod ontstoken, want alle vuur komt van hem, zal den boozen geest zuiver maken en hij zal op aarde geen kwaad meer doen...

Hij zocht droog hout bijeen, maakte een soort kleinen brandstapel, wierp den dooden vogel er op en stak er het vuur aan...

Dan verzocht hij zijne genoodigden de jacht te staken en terug naar het dorp te gaan.

Terwijl zij zich verwijderden, sprak Janneken:

— Het is alsof ik zelf gebraden wordt...

— Wat bedoelt gij?

— Wel, ik hoor toch op het vuur mijn eigen bloed kissen, dat de vogel heeft opgezogen!...

Een week later bolden de wagens op de groote baan naar Rio de Janeiro en zij zouden weldra de stad binnen trekken, toen een wacht soldaten hen tegemoet kwam en hun beletten voort te rijden.

De officier, die het bevel over deze gewapende mannen voerde, verlangde te weten of de nieuwe vorstin der Indianen zich in den wagen bevond en Queepère, die hem te woord stónd, antwoordde bevestigend.

— Ik heb bevel haar gevangen te nemen...

— Wie gaf dat bevel...

— De regeering...

— Dat is onzin... De heerscheres der Indianen verlangt naar Europa weder te keeren en hier nooit meer te komen...

— Ik heb er niets in te zien... Er zal haar geen leed geschieden, maar ik moet haar bewaken, en bij den rechter brengen, die de zaak van het oproer, door Calchas de Real voorbereid, in handen heeft...

Victoire en hare blanke gezellen werden naar het gerechtshof geleid en er in eene kamer opgesloten...

Op zijn aanhoudend aandringen verkreeg Queepère oorlof om naar zijn agentschap te telefoneeren en korten tijd nadien mocht hij het Gerechtshof verlaten...

Hij begaf zich, met zijn agent, die hem opwachtte, naar het ministerie van Justicie, en zij werden bij den minister toegelaten.

Deze hooge ambtenaar legde hem uit dat het plan, door Calchas de Real en zijn eedgenooten opgemaakt om oproer te stichten en de regeering omver te werpen, verraden was geworden...

Al de partijgangers waren aangehouden geworden en vele papieren aangeslagen, die licht op de zaak wierpen... Bijzonder op de « Hormigas », het jacht van den Braziliaan, zoo verklaarde de minister, waren er tal van documenten gevonden, die geheel de onderneming van Calchas hadden blootgelegd...

— Dat is dan een... dingen... een werk dat ik niet meer uitvoeren moet, zei de dwerg.

— Welk werk?

— Ik had opdracht gekregen in de geheime

kast van het yacht deze papieren te nemen en ze aan den president der republiek over te maken...

Hij verhaalde den minister al wat er in de stad van den grooten toovenaar gebeurd was en besloot met de woorden:

— Geloof mij, heer minister, de Tijgerkat zal zijn... dingen... zijn prooi niet laten loopen hebben en Calchas de Real zal sinds lang zijne lage ziel in de klauwen van den duivel geleverd hebben... De heerscheres der Indianen verlangt slechts naar Europa te varen, zoo spoedig mogelijk, en hier nooit meer terug te komen...

De minister dacht eenige oogenblikken na.

— Ik wensch zoo spoedig mogelijk aan deze zaak haar beslag te geven, sprak hij... Hoe minder wij van de vorstin der Indianen in het proces spreken, hoe beter, om de roodhuiden niet te ontstemmen, als zij er iets over vernemen... Ik geloof dat gij mij de waarheid hebt gezegd... Morgen vaart er eene boot uit naar Lissabon... Ik zal voor de jonkvrouw en hare blanke gezellen eene plaats aan boord doen voorbehouden... De Indianen die haar tot hier begeleid hebben, kunnen haar zien vertrekken en dan wederkeeren naar hun heilige stad... De groote toovenaar weet dan dat haar te Rio geen leed is geschied...

— Wees verzekerd, heer minister, dat wij u allen zeer dankbaar zullen wezen voor uw wijs... dingen... uw wijs besluit...

Het gebeurde zooals de Staatsambtenaar het had voorbeschikt.

In den vroegen morgen werden onze reisgenooten aan boord gebracht van de stoomboot « Almaviva » en van op de kade woonden de Indianen, die Victoire en hare gezellen naar Rio de Janeiro hadden begeleid, het vertrek van hun heerscheres bij.

Het was een zonderling schouwspel voor de enkele toeschouwers die zich daar op dat vroege uur bevonden, een groep Indianen daar geknield te zien zitten, het hoofd bijna tegen den grond gebogen, en op de brug van het vertrekkend schip eene vrouw in Europeesche kleederdracht, die de roodhuiden met de hand groette.

Niemand zou er aan gedacht hebben, dat de Indianen afscheid namen van hun koningin!

De minister had een afgevaardigde gezonden, om Victoire namens de Braziliaansche regeering eene goede reis te wenschen, want

zij was toch de vorstin der Indianen geweest, die veel spel had kunnen leveren aan de republiek, ze was het nog...

Zonder het geringste ongeval, met een aanhoudend schoon weder, vaarden onze helden den wijden plas over en kwamen in de beste gezondheid en zeer opgewekt te Lissabon aan wal...

Zij hadden besloten dadelijk naar Madrid te vertrekken, waar een hunner naar Jativa zou reizen, om Mol te gaan opzoeken...

Toen zij in de hoofdstad van Spanje toekwamen, namen zij hun intrek in het hotel van de agencie Queepère y Condaros.

Des namiddags reeds had de dwerg al de inlichtingen bekomen, die hem belang konden inboezemen.

Zoo vernamen zij dat de hertog van Almansa en Jativa, want de koning had hem op het laatst van zijn leven de hertogelijke kroon geschonken, overleden was...

De grootvader van Victoire had op het laatst van zijn leven berouw gekregen over zijne onmenschelijke houding tegenover zijn zoon en dezès dochter en op zijn sterfbed had hij aan de jonge vrouw al zijn bezittingen vermaakt en nog eenige woorden kunnen schrijven om haar vergiffenis te vragen.

Hij had eene groote som bestemd om aan de agencie Queepère op te dragen de kleindochter in Brazilië op te sporen.

— Waarin mijne agencie, zoo zei de dwerg lachend, ten volle is gelukt, want de hertogin is hier in mijn... dingen... in mijn hotel...

Zij vernamen ook dat Mol nog steeds in dienst was van den groot-intendent van Jativa, die, in afwachting dat de jonge hertogin zou ontdekt worden, de goederen beheerde.

Daks werd afgevaardigd om Mol in het paleis te gaan vinden en hem bij de vrienden te leiden...

Victoire verlangde niet naar het paleis te gaan en zich met niets bezig te houden te Madrid, maar denzelfden dag nog met den sneltrein naar België te vertrekken...

Er werd overeengekomen dat de dwerg

zich met alles zou gelasten, op volmacht der hertogin...

Toen Daks bij Mol terecht kwam en de twee mannen elkaar als twee broeders hadden omhelst, zei de eerste:

— Ik heb wel wat lang moeten wachten, maar ik oefende geduld, omdat ik de overtuiging koesterde dat gij terug zoudt komen als het leven u gelaten werd... Ik ben er zeker van dat ik een beter bestaan heb gesleten dan gijlie in het verre land...

— Daar valt niet aan te twijfelen...

— Weet Victoire reeds?...

— Alles... Kom nu maar mede... Allen verlangen er vurig naar u weder te zien...

— Ik moet eerst afscheid nemen van het liefje dat ik te Jativa heb gevonden en nog steeds beloof te huwen... Er komt echter niets van; ik heb al den tijd gehad om haar te leeren kennen!...

Wanneer zij gereed stonden om het hotel der agencie te verlaten, sprak Daks:

— Waarde vriend, de hertogin heeft mij opgedragen u te verzoeken al wat wij aan de agencie en u zelf schuldig zijn te nemen op hare bezittingen in Spanje...

De dwerg richtte zich zoo lang mogelijk op, het dikke hoofd fier in de lucht, en antwoordde op trotschen toon:

— Ik en mijne agencie zijn een... Voor den kleinen vriendendienst dien ik u heb bewezen zijt gij mij niets schuldig... Alleen verzoek ik u mij toe te laten onze avonturen te boeken en door mijn agencie dat werk te laten uitvoeren... Het eerste exemplaar zend ik aan den minister van Justitie te Rio de Janeiro, die misschien nog niet al te gerust is voor hetgeen de heerscheres van plan is te doen... Het tweede gaat met een bijzonderen bode van Rio de Janeiro naar de stad van den grooten tovenaer en is bestemd voor de Tijgerkat...

Hij vergezelde zijne vrienden naar de spoorhal en beloofde naar België te zullen reizen, om hen, die zooveel leed met hem hadden gedeeld, een bezoek te brengen...

En uit den wegstroomenden trein werden zakdoeken gewuifd en tranen gestort...

HOOFDSTUK LXXIV

DE LAATSTE HINDERPAAL

Toen onze reizigers te Parijs kwamen, moesten zij een paar uren in de Fransche hoofdstad vertoeven, om met den sneltrein Parijs-

Amsterdam naar de Scheldestad te stoomen.

Zij besloten deze twee uren te baat te nemen om eenige aankopen te doen en Pil ging

de eerste om twee taxi's te bestellen. De anderen bleven op hem wachten aan den uitgang der spoorhal.

Het wachten duurde lang, zeer lang, want Pil keerde niet terug.

Daks verliet zijne gezellen, om te gaan zien wat er gebeurd was. Hij keerde terug zonder Pil. Nergens in den omtrek was deze laatste te ontdekken.

— Wij moeten allen gaan zoeken om den vriend te vinden, meende Mol. Hij moet verloren geloopt zijn.

— Dat kunnen wij doen, antwoordde Daks, maar wij moeten te zamen blijven, anders geraakt er nog de een of ander zoek.

Zij doorkruisten eenigen tijd de buurt van de spoorhal, maar er was van Pil geen spoor te vinden.

Noch taxivoerders, noch wegwijzers, noch politieagenten hadden den man gezien, wiens persoonsbeschrijving hun door Daks werd opgegeven.

Zij begaven zich naar het dichtst bijgelegen politiebureau, waar de secretaris van den commissaris hen allerbeleefdste ontving, trouw de verklaringen van Daks en het signalement van Pil opteckende en, na er lezing van gegeven te hebben, er bij voegde:

— Gelieft morgen vroeg hier te komen, dan zal ik u misschien eenige toelichting kunnen geven.

— Morgen vroeg! riep Daks uit en keek zijne gezellen aan... Morgen vroeg!... Maar, we moeten binnen een half uurtje naar Antwerpen vertrekken.

— Ge zult dan uw reis wat moeten uitstellen, als uw vriend u niet in de spoorhal komt vervoegen... Ge kunt u toch wel voorstellen dat er tijd noodig is om opsporingen te doen in eene stad als Parijs, waar een verloren man een speld in een hooi-opper is... Ge kunt te Parijs verdwijnen, om slechts weken nadien door onze wel ingerichte speurdiensten ontdekt te worden... Hoe haastig gij ook zijn moget om te vertrekken, ge zult geduld moeten oefenen of zonder uw gezelschap verder reizen...

Zij betuigden den ambtenaar hunnen dank en verlieten met een droef gelaat het commissariaat... Op straat sprak niet een hunner een woord...

Het was Janneken die het stilzwijgen verbrak, toen zij de statie genaderd waren.

— Ik geloof dat het geschreven staat, zoo sprak hij, dat wij nooit te Antwerpen zullen komen.

— Er staat nergens iets over de toekomst der menschen geschreven, mompelde Daks op spijtigen toon, maar dat het noodlot ons achtervolgt, dat is niet te betwisten... Ik heb daareven eens goed nagedacht, om te besluiten wat er ons te doen staat... Er zijn twee wegen open: ofwel Pil aan zijn lot overlaten...

— Neen, spraken allen te zamen en met nadruk.

— Ofwel Janneken en Victoire naar Antwerpen laten vertrekken, en aan Mol en mij de taak overlaten den vriend Pil op te sporen.

— Ook dat niet, antwoordde Janneken... Ik wensch vurig mijne moeder terug te zien, dat zult ge wel beseffen maar ik wil het mijne bijdragen om den makker, die lief en leed, veel leed, met ons heeft gedeeld, om Victoire terug te vinden, hier in Parijs te ontdekken, tenzij Victoire er anders moest over beslissen.

Het meisje wierp hem een verwijtenden blik toe.

— Hoe kunt ge zoiets van mij denken, sprak zij. Ik weet wat Pil gedaan heeft, hoe hij den dood heeft gesmaakt om u naar de stad van den grooten toovenaar te vergezellen, om mij te verlossen uit de klauwen van Calchas de Real... en gij kunt er een oogenblik aan denken dat ik dien vriend hier aan zijn lot zou overlaten... Dat is niet wel van uwentwege...

— Ik was er op voorhand overtuigd van, zei Janneken, dat gij zoo spreken zoudt, en hij drukte Victoire met innigheid de hand...

Zij gingen in de wachtzaal der spoorthal, met de hoop dat Pil hen daar zou komen vinden, maar de trein vertrok en er was geen Pil te zien.

— Het is nutteloos hier nog langer te blijven, deed Daks opmerken... Wij kunnen niet beter doen dan ons naar een hotel laten voeren en er oorlogsraad te houden... Wij hebben voor heeter vuren gestaan, moeilijker vraagstukken moeten oplossen, en wij hebben er ons weten doorheen te slaan... Het zal deze maal ook wel gaan, en als onze vriend niet begraven ligt, zullen wij hem vinden...

Toen zij in het aangewezen Palace-Hôtel waren aangekomen, verwekten de Spaansche goudstukken, waarvan Daks goed voorzien was, er wonderen van gedienschtigheid onder het dienstpersioneel, en, als de detective het vreemdelingenboek had ingevuld met de namen van Hare Hoogheid de Hertogin van Almansa en Jatava, den graaf Jan van Meerloo en Daks en Pil, in dienst van Hare Hoogheid.

kwam de eigenaar zelf om de hertogin te groeten en zich te harer beschikking te stellen.

Titels en graad maken nog steeds den grootsten indruk, zelfs bij de menschen die reeds vele avonturiers hebben gezien en door hen werden beetgenomen... De oude spreuk is nog immer nieuw: de wereld wil bedrogen zijn...

Dat was hier nu wel het geval niet, maar dat kon de hotelbestuurder nu toch niet weten!...

Daks deed het maal opdienen in het salon dat bij hunne kamers behoorde, want, zoo zegde hij, hun koffers waren nog niet toegekomen en de hertogin kon toch bezwaarlijk in reiscostume bij de andere gasten aanzitten.

Toen zij den inwendigen mensch versterkt hadden, werd er raad gehouden en er werd besloten dat Daks, Mol en De Rosse op verkenning zouden uitgaan, den prefect van de Parijzer politie, den ambassadeur van Spanje en zoo noodig den voorzitter der Republiek zouden lastig vallen, in naam der hertogin van Almansa en Jativa... Hoe hooger wij gaan, hoe spoediger wij zullen bediend geraken, meende de detective...

Janneken en Victoire wilden eerst medegaan, maar Daks deed opmerken dat ze hun troef niet al te gelijk mochten uitspelen en de hertogin eerst optreden moest als hij en zijn makkers er niet in gelukten aan hoogerhand steun te bekomen.

Zij trokken er op uit — en keerden niet terug...

Het werd avond, het werd nacht en het werd weer morgen, noch Daks, noch Mol, noch de Rosse verschenen terug in het hotel...

Janneken en Victoire hadden zich niet ter rust begeven, daar zij zeker waren dat hun gezellen zoo lang uitbleven, omdat zij een spoor hadden ontdekt en den eenen of anderen oogenblik met Pil zouden verschijnen...

Zulks was echter niet het geval en toen de dag was aangebroken, zei Janneken:

— Als ik bijgeloovig ware, zou ik denken dat er eene kwade hand in het spel is...

— Ik dacht er aan, antwoordde Victoire, maar ik dorst het niet te zeggen... Zoo dicht bij het doel, en dan weer zulk een onverklaarbaren tegenspoed!... Ik breng u geen geluk aan...

— Zeg dat niet, liefste... En laat ons geene nuttelooze woorden spreken, die niets aan den toestand veranderen kunnen... Ik herhaal wat Daks mij steeds heeft voorgehouden: in moeilijke oogenblikken dient er niet gepraat, maar

gehandeld... Ik zal een auto doen bestellen, en daar Daks en zijn gezellen zich eerst en vooral naar de prefecture van politie begaven, rijden wij daar heen om te weten of zij er geweest zijn en wat er daar met hen is voorgevallen...

Insteede met hen mede te rijden, zullen wij een paar maanden teruggaan, bijvoorbeeld door middel van de machine om den tijd te meten van Wells, ten einde te verhalen wat er eigenlijk met Pil gebeurd was, die goed en wel opgeborgen zat in de gevangenis te Parijs en weinig kans had spoedig op vrije voeten te worden gezet...

En dat door de schuld van de echtgenoot van een schatrijken Amerikaan...

Het was Mevrouw May Johnson die Pil op het droge had doen zetten.

Eigenlijk was haar naam Janssens en was haar man goed en wel een Belg, of beter gezegd, behoorde zijn vader tot onze landgenooten.

De oude Janssens was de zoon van een verkensslachter die te Gent hespen, pooten, ooren en worsten verkocht en veel volk op den vloer van zijnen winkel zag, zoodat hij goede zaken maakte...

Toen hij gehuwd was en zijn echt gezegend werd met een goedgebouwden jongen zoon, besloot de vader, als de kleine nog in de wieg lag, dat hij nooit het eerzaam en veelopleverend beroep van verkensbeenhouwer zou uitoefenen, maar studeeren zou, naar de hoogeschool gaan en advocaat, dokter of zooiets in dien aard zou worden, tot meerdere eer en glorie van de familie...

Er kwamen geen andere spruiten en diensvolgens was de vader rijk genoeg om zijn droombeeld te verwezenlijken.

Hij vergat echter dat de zoon er ook voor iets moest tusschen wezen, en het geld van vader alleen niet voldoende was om een verstandig man van zijn telg te maken.

De jongen, die Karel gedoopt was geworden, groeide weelderig op en werd een stevige kerel, geheel het evenbeeld van den sterken slachter, die zijn vader was.

Hij was niet dom en leerde met veel gemak, maar gaf zich niet de minste moeite en al de wetenschap welke hij vergaarde bleef in hem als de mest die in een land met overvloed wordt gestoken, maar waarop niets geplant wordt.

Zooals al de gezonde jongens van zijn tijd deed hij veel aan sport en wanneer hij als student aan de Universiteit was ingeschreven

geworden, was hij meer in de herberg te vinden dan in de hoogeschool.

Hij had veel geld nodig, meer dan zijn vader er hem gaf en maakte dan ook veel schulden.

Toen hij zijn eerste examen moest afleggen, bood hij zich niet eens aan.

Eindelijk zag de vader in dat hij den jongen op een verkeerd pad had geleid en dat zijn zoon in de wieg was gelegd om varkensslachter te worden.

Het was echter te laat om hem nog op de goede baan te brengen, en, na een hevigen twist tusschen den vader en den zoon, verdween deze laatste en alle pogingen om hem terug te vinden bleven vruchteloos.

Alleen kon men te weet geraken dat hij te Antwerpen aangemonsterd was geworden op eene boot die naar Amerika vaarde en met dat schip vertrokken was.

Er verlieden onderscheidene maanden eer er eene postkaart uit Chicago kwam, waarmede Karel liet weten dat hij zich in laatstgenoemde stad bevond en het er goed stelde, zonder meer.

Hij gaf niet eens zijn adres op.

Het was hem tot dan toe niet voor den wind gegaan en twaalf stielen hadden hem dertien ongelukken gebracht.

In een hotel te New-York had men hem als schotelwasscher en schoenenpoetser gezien, en daarna was hij in andere steden der Vereenigde Staten autovoerder, werkman aan de haven, knecht in een paardenspel, schildersgast geweest en zelfs een tijd lang met een bord vol aanplakbiljetten langs de straat geloopt, om zijn bestaan te verdienen.

Eindelijk was hij in een veilige haven terecht gekomen, bij een varkensbeenhouwer, die groote zaken dreef in opgelegd vleesch en zijn bedrijf aanhoudend uitbreidde...

Hij vond een goeden helper in den verloopen student die, wij hebben het reeds gezegd, niet dom was en van toen af de wetenschap, die nog steeds in hem bedolven lag, aan de oppervlakte kon brengen.

De eenige dochter van den baas werd verliefd op den mooien gast van haar vader en daar deze inzag dat Karel voor hem eene kostbare hulp was, verzette hij zich niet tegen een huwelijk.

Zoo werd Janssens de deelgenoot der firma en bij den dood van zijn schoonvader, die het reeds tot millioenbezitter had weten te brengen, de meester der groote fabriek...

Dat was op korten tijd gebeurd en het was in den vollen bloei der jaren dat hij zich aan het hoofd der uitgebreide onderneming zag...

Hij werkte met onverdroten ijver, veranderde zijn naam in dien van Johnson, om er méer Amerikaansch uit te zien en kon zich weldra verheugen in den naam van koning der opgelegde vleeschwaren, want er is geen beroep in de Republiek van Uncle Sam dat geen koning bezit.

Sinds geruimen tijd had hij met zijne ouders eene drukke briefwisseling onderhouden en toen zijne moeder gevaarlijk ziek werd, kwam hij naar Gent.

De moeder overleed gelukkig, daar ze nu wist dat haar eenig kind iemand in de wereld was geworden, en de vader vertrok met zijn zoon naar Chicago, waar hij zijne oogen niet kon gelooven als hij door de uitgestrekte gebouwen liep, die de fabriek van zijn zoon uitmaakten en die hectaren grond besloegen.

— Gij ziet vader, zei Johnson, dat het mijne roeping niet was dokter te worden, en ik voorbestemd was om in het vel van varkens, schapen en ander dieren te snijden, in stede van in dat der menschen, maar gij hebt toch gelijk gehad mij te Gent geen varkensbeenhouwer te laten worden, want dan zou ik er niet voorzitten als thans... Alle wegen leiden naar Rome en ik ben er ook gekomen... Een gedeelte van den weg is met hindernissen en miserie bezaaid geweest, maar dat heeft mij geen kwaad gedaan, het heeft mij integendeel gesterkt voor den strijd in het leven en mij doen inzien dat noeste arbeid alleen naar een goed einde voert.

Zoo waren ze beiden tevreden...

De vrouw van Johnson diende, zooals de meeste echtgenooten van groote firmanten, tot uithangbord voor de onderneming, tot reclame voor het bedrijf van haar man.

Terwijl Karel van 's morgens vroeg tot 's middags en van half-een tot negen en tien uren 's avonds, zonder zich bijna den tijd te gunnen iets te eten, druk aan den arbeid was, woonde zij alle gemakkelikheden en feesten bij, waar de hooge burgerij te vinden was, en, kon zij door hare toiletten, hare juweelen, hare autos, de aandacht trekken, dan wreef Johnson zich vergenoegd de handen als hij het vernam en zei:

— Een goede dag voor de firma!

Het mocht kosten wat het wilde, maar de vrouw van den koning der opgelegde vleesch-

waren, moest vermeld worden tusschen de koninginnen der mode van de stad...

Zij volgde dan ook het voorbeeld van een aantal harer mededingsters en ging alle jaren naar Parijs om er zelf hare toiletten en sieraden te bestellen, die haar moesten doen uitstralen tusschen de vorstinnen van de mode in de Vereenigde Staten.

Zij verbleef geruimen tijd in de fransche hoofdstad, bezocht er zelfs de badsteden en werd met lof vermeld in de Fransche bladen, welke zij opzond naar heuren echtgenoot, die dan uiterst gelukkig was en in zijn tevredenheid wissels van een hoog bedrag naar zijn vrouw zond, om haar te beloonen voor de reclame die zij in Europa voor de firma Johnson maakte.

En dat alles was zoo in de maatschappij geschikt geworden om Pil op een gegeven oogenblik in de gevangenis van Parijs te brengen.

Het is toch zoo: ware er geen zoon van een varkensbeenhouwer te Gent thuis weggelopen om de wijde wereld in te gaan, dan zou er geen Mevrouw Johnson in de Fransche hoofdstad geweest zijn en Pil zou er zonder ongeval naar Antwerpen hebben kunnen reizen, en zijne makkers met hem, die nu ook nog veel last zouden hebben om naar de Scheldestad te stroomen...

Mevrouw Johnson was naar Parijs gekomen en na er voor eenige honderdduizend frank bestellingen te hebben gedaan, naar Nice vertrokken, om er eenige weken te vertoeven.

Eenen avond, op een bal, had zij er kennis gemaakt met den zoon van Lord Toffelbath, een der gekendste figuren van den Engelschen adel, die haar door vrienden was voorgesteld geworden.

Sinds dien dag zocht de jonge man haar gezelschap en bewees haar vele geringe diensten, maar die in de kringen, waarin Mevrouw Johnson verkeerde, op hooge waarde worden geschat.

Dat vond de edele Engelschman wellicht ook, en, daar hij geene belooning van hooge waarde ontving, besloot hij ze maar zelf te nemen...

De nacht van een schitterend feest in het Casino werd de Amerikaansche op eene bank in het park ontdekt, zonder bewustzijn, door een verdoovingsmiddel in dien toestand gebracht...

Toen zij weer tot bezinning kwam, bemerkte zij dat haar briljanten halssnoer en haar

diadeem versierd met parels en gesteenten verdwenen waren en de zoon van den edelen Lord zelfs de ringen van hare vingers had medegenomen.

De sieraden hadden eene waarde van verscheidene millioenen.

Er was geen twijfel aan dat de jonge Toffelbath den diefstal had gepleegd, want mevrouw Johnson had met hem in de hovingen gewandeld en des anderendaags was hij spoorloos verdwenen.

Eene klacht was neergelegd geworden en daar de politie wist dat de dief naar Parijs was gevlucht om er zich eenigen tijd te verschuilen alvorens naar Engeland te reizen, was mevrouw Johnson ook naar de hoofdstad van Frankrijk gekomen...

Wanneer de dagbladen van Parijs te Chicago toekwamen en de heer Johnson zag er het portret van zijn vrouw in, getooid met de gestolen juweelen, en vergezeld van een artikel dat niet alleen alle nadere bijzonderheden betreffende den diefstal mededeelde, maar ook eene geheele kolom aan het wereldbekend bedrijf van den fabrikant in opgelegde vleeschwaren wijdden, was hij niet misnoegd, liet integendeel eene groote vreugde blijken.

— Het dagblad heeft gelijk, zegde hij, waar het doet opmerken dat ik in een paar maanden het bedrag van het gestolene kan verdienen...

En hij stuurde het volgende telegram aan zijne vrouw:

« Heb in dagbladen het gebeurde gelezen.
» Proficiat. Eene onbetaalbare reclame. Maak
» u geen kwaad bloed, koop nieuwe juweelen
» en laat mij bedrag kennen, opdat ik u chèque zende. »

Des anderdaags stond deze telegram in de gazetten, want mevrouw Johnson was ook niet van gister, eene Amerikaansche en de dochter van den stichter der firma.

Haar man had wel gehoopt dat zij zoo slim zou wezen het telegram aan de pers mede te deelen.

Wat was er nu met Pil geschied?

Het ongeluk wilde dat onze reiziger op den zoon van Lord Toffelbath geleek als twee druppels water op malkaar.

Aan alle spoorhallen hadden de beste detectieven der Parijzer politie post gevat, om den Engelschen avonturier bij de lurven te grijpen, indien het soms in zijn brein mocht komen met den trein naar de Fransche hoofdstad te reizen, hetgeen eene domme daad

schijnt op het eerste zicht, maar soms door groote bandieten gedaan wordt, omdat deze simpele handelwijze de kans heeft minder dan welke andere de aandacht te wekken.

Toen Pil een taxivoerder aansprak, om, zooals de lezer zich zal herinneren, een paar rijtuigen voor hem en zijne reisgenooten te bestellen, stonden er plotseling twee mannen naast hem die hem ieder een revolver onder den neus duwden en hem op doffen toon zegden:

— De minste beweging en gij zijt dood!

Pil verschrok geweldig en was te zeer beteuterd om een woord te kunnen uiten.

Hij werd in de auto geduwd, de twee mannen namen naast hem plaats en het rijtuig reed in volle vaart weg.

Het heele tooneel had enkele seconden geduurd.

Als hij een weinig van zijn schrik en zijne verbazing bekomen was, vroeg Pil aan zijne gezellen:

— Wat heeft dat alles te beteekenen?... Waarheen brengt gij mij?

— Dat zult gij wel weten, edele Toffelbath, klonk het spottend antwoord... Onze baas verlangt eenigen uitleg over de juweelen van mevrouw Johnson...

— Hoe noemt gij mij?

— Toffelbath...

— Dat is mijn naam niet!

— Dat weten wij ook wel... Uw ware naam is Teff, maar te Nice waart ge toch de zoon van den edelen Lord...

— Ik ben nooit te Nice geweest...

— Dat zal de patroon wel uitmaken... We zijn er.

— Waar?

— Aan de prefectuur van politie... Uitstappen... Een beweging en een paar kogels worden op u afgezonden...

En in de gang van het politiegebouw klonk het uit den mond zijner geleiders:

— Handen op!

Het is een misverstand, dacht Pil, dat spoedig zal opgeklaard wezen... Wat zullen de vrienden denken?... En, als ik maar terug ben voor het uur van vertrek van den sneltrein.

In eene kleine kamer geleid, ontving hij het bevel zich te ontkleeden en, toen hem gezegd werd dat zijn tegenstribbelen niet zou baten en men hem met geweld de kleederen van het lijf zou nemen, gehoorzaamde hij.

Zijn plunje werd zeer nauwkeurig onderzocht en al wat er in zijn zakken werd gevonden

den in een omslag gedaan en weggebracht.

Wanneer hij weer aangekleed was, werd hij naar een kamer geleid, waar twee heeren aan eene tafel gezeten waren en men hem niet eens verzocht te gaan zitten.

— Teff, zei een der heeren, ge zit in de klem!

— Er is hier eene vergissing...

De man achter de tafel onderbrak hem lachende:

— Gij gaat toch zeker de banale verdediging der gewone schurken niet gebruiken... Dat zou een gentleman van uw waarde niet passen... Ge zijt er in geloopt en moet nu maar bekennen...

— Ik weet niet wat ge bedoelt... Ik ben Pil en mijne makkers wachten mij in de statie...

— Wij zullen ze toch niet gaan zoeken, Teff... Als gij zegt dat ze in de statie op u wachten, dan zijn wij er zeker van dat ze er niet zijn...

— Ik spreek de waarheid... Ik ben Pil...

— Waar zijn uwe papieren? Ik heb er geene gezien tusschen al wat men uit uwe zakken heeft opgevischt!

Het zweet brak Pil uit...

Papieren?... Ja, die had hij lang geleden wel bezeten, maar, sinds al de avonturen die hij mede had doorgemaakt waren deze getuig-schriften, die zijne eenzelligheid bewezen, verloren geraakt.

Hij keek ten zeerste beteuterd den politie-commissaris aan.

— Ge ziet wel, zei deze na eene poos, dat gij ons uw pil niet kunt doen slikken en het beter is, ik zal niet zeggen in uw voordeel, want dat zou bij eene oude gerechtshofrat als gij toch niet pakken, maar om de zaken te doen vooruitgaan. Wat er te Nice gebeurd is, weet ik zoo goed als gij... Het is voor u kinderspel geweest mevrouw Johnson te berooven... Hoe wij zoo spoedig hebben geweten dat gij de hand in het spel had? Wel, dat is doodeenvoudig, beste Teff... Een liefhebber heeft u in het Casino, en nog al den dag der misdaad, gefotografeerd in gezelschap van de bestolene, en, uw portret in handen, moesten wij geen moeite doen om te weten dat de zoon van Lord Toffenbath en uw edel persoon slechts een en dezelfde dief uitmaakten... Laat het ons nu kort maken... Zijn de juweelen nog in Frankrijk?

— Ik kan u alleen zeggen dat ik Pil ben, met mijne makkers uit Spanje ben gekomen.

— Goed, zei de commissaris... Ik wil niet

langer aandringen... Er zal u tijd tot nadenken worden verschaft en gij zult misschien bij den heer onderzoeksrechter uw geheugen weervinden...

Hij schelde en gaf het bevel Pil naar de gevangenis te leiden en hem er op te sluiten ter beschikking van den onderzoeksrechter, hetgeen dan ook met bekwamen spoed geschiedde...

Als Pil de deur zijner cel hoorde grendelen, maakte een oogenblik de wanhoop zich van hem meester en tranen ontsprongen zijne oogen.

— Dat is al te kras... Na al wat ik gedaan en geleden heb, na bij allen tegenspoed eerlijk te zijn gebleven, word ik hier als een dief opgesloten en wie weet hoe ik hier uit geraak.

Deze vraag, welke hij zich stelde, boezemde hem na eenig nadenken weer moed in.

— Al mijne makkers zijn te Parijs, zoo overwoog hij... Zij zullen mij niet verlaten en zij hebben in moeilijker omstandigheden hun gezellen uit de klauwen van het noodlot weten te halen... Laat ons kalm wezen en op hen rekenen...

En hij werd kalm, at smakelijk van de spijzen die hij uit een hotel had mogen laten brengen, daar hij geld bezat en sliep zelfs een goed gedeelte van den nacht...

Des anderdaags werd hij bij den onderzoeksrechter gebracht...

De man van het gerecht begon met Teff te verzoeken kort en bondig de feiten te verhalen en te zeggen waar hij verbleven had voor zijn aanhouding en waar de juweelen zich bevonden.

Pil antwoordde dat hij Pil heette, met den beroemden dief niets te maken had en verhaalde wat er met hem gebeurd was, sinds hij uit Turkije naar Spanje was gekomen.

De onderzoeksrechter keek Pil doordringend aan en als deze met het vertellen zijner laatste avonturen gedaan had, sprak hij:

— Ik zie, Teff, waar gij heen wilt... Ge zult trachten door te gaan voor een ander en aan het gerecht de dolste verhalen opdisschen, om te bewijzen dat gij met de berooving van mevrouw Johnson niets te maken hebt... Ge stelt u toch zeker niet in het hoofd dat wij u veel tijd gaan geven en in de vreemde landen zullen laten naspeuren of gij de waarheid spreekt. Voor zulke onnoozele snullen neemt gij ons toch zeker niet!... Wij weten genoeg van den diefstal om u te doen veroordeelen en ik ken

iemand, die ons wel zal weten te zeggen of gij de zoon zijt van den edelen Lord Toffenbath of beter gezegd de kerel die zich heeft uitgegeven voor deze edele Engelsche spruit...

— Ik zal verbaasd staan, sprak Pil, als die « iemand » mij zal komen herkennen in deze hoedanigheid!

De rechter schelde en beval mevrouw Johnson binnen te leiden.

— Het misverstand zal zoo dadelijk blijken, meende Pil... Deze confrontatie had vroeger kunnen gebeuren.

De vrouw van den millioenenbezitter trad in het vertrek.

— Kent gij dezen man? vroeg de rechter.

— Hij is het! kreet de vrouw, na een oogslag op Pil te hebben geworpen... De schurk, de dief, de...

Zij sloeg de armen open en zou bewusteloos op den grond gevallen zijn, had de griffier niet bemerkt dat de Amerikaansche zou neerstorten en haar niet in zijne armen hadde opgevangen.

— Welnu Teff?

— Die vrouw weet niet wat zij zegt!

— Gij weet het alleen.

— Natuurlijk weet ik best wie ik ben!

Op bevel van den onderzoeksrechter werd Pil terug naar de gevangenis gebracht en mocht niemand met hem in betrekking komen, zelfs geen advocaat...

Keeren wij nu terug tot Daks, Mol en den Rosse, toen zij het hotel verlieten om naar de prefecture te rijden.

Toen zij daar het verlangen deden kennen den hoogen ambtenaar te spreken, werd geantwoord dat deze belet was hen te ontvangen.

— Dan zullen wij wachten tot de heer prefect geen belet meer heeft, want wij verlangen hem zelf te spreken en geen ander ambtenaar. Ik verzoek u hem te melden dat detective Daks hem wenscht te zien, in naam der Spaansche hertogin van Almansa en Jativa...

Deze hoogklinkende naam werkte als het Sesam open u! van Ali Baba en het duurde slechts enkele minuten en het belet van den prefect was verdwenen en onze drie makkers werden door hem ontvangen.

Toen Daks hem had uitgelegd hoe zij met de hertogin uit Spanje gekomen waren en hun gezel Pil, bij het verlaten der spoorhal, verdwenen was, zonder dat zij er in gelukt waren hem in den omtrek weer te vinden, zoodat zij hun reis naar Antwerpen hadden moeten onderbreken, zei de prefect.